

Η σύνδεση της Ανάστασης των νεκρών με τη μνήμη θανάτου

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=95020>]

Το σημαντικό για εμάς τους χοϊκούς είναι ότι «ο Ἄγγειοπλάστης» είναι Προαιώνιος, είναι Πανάγαθος, είναι Παντοδύναμος και και πρωτίστως είναι ο Πατέρας μας. Γι' αυτό και η πίστη και η ελπίδα μας σε Αυτόν είναι ήδη από αυτή τη ζωή, πρόγευση της αιώνιας ζωής και της υπέρχρονης Βασιλείας Του.

Ἡ ανάσταση, λοιπόν, των νεκρών εξάπαντος θα συντελεσθεί, όπως συντελείται ο ερχομός της ανοίξεως με το τέλος του χειμώνα. Ἡ σάλπιγγα του Αγγέλου οπωσδήποτε, θα ηχήσει (Αποκ. ια' 15-18). Ἐκείνο, όμως, που έχει σημασία για εμάς είναι να έχουμε εργασθεί κατά την επί γης βιοτή μας, για τον αγιασμό του σώματος και της ψυχής μας, ώστε η ανάσταση μας να μη γίνει «εις κατάκριμα», αλλά «εις ζώην αιώνιον» (Ματθ. κε' 46).

Στην προεργασία μας αυτή θα συμβάλλει ιδιαίτερα η μνήμη του θανάτου, η νήψη και η διαρκής ετοιμότητά μας, για την επικείμενη αναχώρησή μας «εκ των επιγείων προς τα επουράνια». Γιατί η συνεχής μνήμη του θανάτου ζωογονεί την ψυχή και προεκτείνει την ύπαρξη του ανθρώπου, ωθώντας την προς την ατελεύτητη πορεία της, «από δόξης εις δόξαν» (Β΄ Κορ. γ΄ 18). Αυτή η μνήμη επίσης, μας εντάσσει στην προσδοκία ολόκληρης της κτίσεως, η οποία, αν και «συστενάζει» με εμάς, τους απογόνους του Ἀδάμ «και συνωδίνει μέχρι του νυν» (Ρωμ.η΄ 22), εν τούτοις δεν παύει να τρέφεται με την ελπίδα και να περιμένει την απελευθέρωσή της και το δικό της αιώνιο «επέκεινα».

Ἡ μυστική θεά της «απέναντι ὄχθης», της αιώνιας πατρίδας μας, μας ενισχύει προς την οδό του αγιασμού και στην προσπάθεια να ευτρεπίσουμε, κατά το δυνατόν, την ύπαρξή μας, για «τη μεγάλη ώρα», για την αποκαλυπτική συνάντησή μας με το «Μόνο Αγαπημένο» (Α΄ Ἰωάν. γ΄ 2). Επιπλέον, η αναμονή της μετοικήσεώς μας στην αληθινή, στην ουράνια πατρίδα μας, μας ωθεί στο να συνάψουμε στενότερες σχέσεις με τους πολίτες του ουρανού, τους αγίους Αγγέλους, καθώς και με τους ήδη δοξασμένους αδελφούς μας, οι οποίοι έζησαν «εν Κυρίῳ» και «απήλθον ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου». Γιατί τόσο οι ἅγιοι Ἄγγελοι, όσο και οι προαπελθόντες πατέρες και αδελφοί μας επιβλέπουν τον αγώνα μας και μας συντρέχουν αγαπητικά, με τις ἅγιες πρεσβείες τους προς το Δωρεοδότη και Χορηγό της ζωῆς μας.

Ἡ μνήμη του θανάτου, η εργασία των εντολών, η σχέση μας με τον αγγελικό κόσμο και τους μεταστάντες αδελφούς μας, οδηγούν στη διαρκή αποδυνάμωση του «εγώ». Μας βοηθούν επιπλέον, στην εκκοπή του ιδίου θελήματος και στην παράδοση ολόκληρης της υπάρξεώς μας και της ζωῆς μας στο θέλημα του Θεού. Τελικά, μας ενισχύουν στην αποδοχή του γεγονότος της κοιμήσεως των αγαπημένων μας προσώπων, και παράλληλα, μας προτρέπουν να ασχοληθούμε και να προετοιμασθούμε σοβαρότερα, με το θέμα της δικῆς μας εκδημίας.

Όταν η πυξίδα της ζωῆς μας στραφεί προς αυτόν τον προσανατολισμό, τότε η έννοια του θανάτου χάνει την απειλητική σημασία της και μεταβάλλεται σε «θέα των αθεάτων», σε προέκταση της υπάρξεώς μας στην αιωνιότητα του Θεού και τελικά σε απαντοχή της μοναδικῆς εκείνης ὥρας που θα μας φέρει «στο μεγάλο πανηγύρι» της υπάρξεώς μας.

Ὅπως η Ανάσταση του Χριστοῦ είναι επακόλουθο του σταυρικοῦ θανάτου Του, ἔτσι και το πέρασμά μας ἀπὸ τὴν ἐπίγεια ζωὴ πρὸς τὴν αἰωνιότητα δεν εἶναι αφανισμός, ἀλλὰ υπέρβαση τῆς ἐπίγεια φθοράς και «ένδυση τῆς αφθαρσίας».

Ὅλα στη ζωὴ ἐρμηνεύονται με τὴν πέραν τοῦ τάφου προοπτικὴ. Ὅπως στὴν πνευματικὴ ζωὴ ἡ γλύκα τῶν καρπῶν τῶν αγώνων μας ἀρχίζει νὰ γίνεται αἰσθητὴ, ὅταν ἔχει ἤδη προηγηθεῖ ἡ ἀποδοχὴ τοῦ προσωπικοῦ σταυροῦ μας και ἡ κατάθεση

«του ιδίου θελήματος», έτσι και η τερπνότης των αιωνίων και αθανάτων γίνεται ουσιαστικά ορατή, όταν έχουμε πλέον καταθέσει και το τελευταίο οχυρό του εγώ μας. Όταν αποθέσουμε δηλαδή, «κατά πάντα και διά πάντα» το σώμα και την ψυχή μας στα χέρια του Εφετού των καρδιών μας, ως τελική ευχαριστιακή προσφορά προς Έκείνον, ο Όποιος μας έχει προκαταβάλει τη Ζωή και την ελευθερία, ως δώρα πολύτιμα.

Ό σωματικός θάνατος για εμάς, τους Χριστιανούς, δεν είναι το τέλος, αλλά η αρχή. Είναι η γέννα σε μια καινούργια ζωή, ζωή που μας χάρισε ο Χριστός με το Σταυρό και τη δική Του αγία Ανάσταση, ο Κύριος της ζωής και του θανάτου, ο πρόξενος της χαράς της ανοίξεως και της δικής μας αναστάσεως, της επιστροφής μας στην μητέρα πατρίδα, στον ουρανό.

[Συνεχίζεται]